

om, at der er Nød til Stede omkring i Landet blandt den fattige Del af Befolkningen, og der er vistnok heller ikke mange ærede Medlemmer her til Stede, som ikke ville gjøre deres til, og som ikke have Hjerte for, at denne Nød skulde afhjælpes; men det, som det er om at gjøre, er at finde en Maade, hvorpaa Hjælpen kan ydes. Man har jo udtalt forskellige Maader, hvorpaa denne Trang skulde afhjælpes, og saaledes mente navnlig det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær), at det vilde kunne hjælpe, om vi indskrænkede vore Udgifter til Forsvarsvæsenet omtrent til det Halve, og han mente tillige, at det vilde kunne hjælpe, om vi ved en Forandring i vort Tolbvæsen kunde borttage den Byrde, som Tolben lægger paa Fornødenhedsartikler for Folk i Almindelighed. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at disse Foranstaltninger nok vilde kunne hjælpe, men de kunne naturligvis ikke hjælpe strax; de ville kun kunne hjælpe langsomt og efterhaanden. Det er nu min Mening, at det, som det gjælder om i dette Dieblis, er at foretage Noget, som kan afhjælpe den sieblikkelige Nød, og at, dersom der skal gjøres Noget, saa skal det gjøres strax, enten paa den ene eller paa den anden Maade, hvilket ogsaa blev antydet af den ærede Ordfører for Forespørgerne (Berg). Maaffe kunde det ske ved at give Hjælpen til Kommunerne, som da atter gjennem Sogneraadene eller ved private Mænd kunde uddele den Hjælp, som de fandt vilde være fornøden. Naar Regjeringen og Rigsdagen kunde blive enige om en Lov i saa Henseende, saa antager jeg, at Nøden vilde kunne afhjælpes inden ret lang Tid; men saa vidt jeg forstod den høitærede Indenrigsminister, antager jeg ikke, at han vil være saa særdeles villig til at gaa ind paa en Lov, saaledes at den kunde føre til en hurtig Afhjælpning af den Nød, som hersker omkring i Landet. Den høitærede Indenrigsminister sluttede sit første Fordrag med at sige, „at al Hjælp og Understøttelse i Kommunerne skulde udredes af Kommunerne, og at Staten ikke skulde være en Overtførselskommune. Svad det angaar at yde Fattighjælp, saa kan det jo være ganske rigtigt, at Kommunerne skulle udrede Fattighjælpen, men her er der jo ikke Tale om at udrede en Fattighjælp. Her er der efter min Mening Tale om at bidrage til at afhjælpe den sieblikkelige Nød, som er til Stede paa Grund af Arbejdsløsheden og den strenge Vinter. Alle ere vistnok enige om at erkjende, at den strenge Vinter har bidraget særdeles meget til, at mange Arbejder ere standfede omkring i Landet, idet der er mange Arbejder, som ikke kunne udføres paa denne Tid af Aaret, f. Ex. Markarbejder og deslige, hvilket har bidraget særligt til, at Arbejdsløshed kommer til Stede, og at derved mange Arbejdere saa at sige blive gjorte brødløse. Det er derfor min Mening — jeg skal sige det rent ud —, at det maa paahvile Lovgivningsmagten at

gjøre Noget i saa Henseende, og det gjælder kun om — som jeg før sagde — Maaden, hvorpaa det skal ske. Vi have jo talt saa lidt derom, og vi have jo i flere Aar arbejdet paa et Lovforslag, som skulde gaa ud paa at ophjælpe den mindre formuende Befolkning i flere Retninger; men det er altid blevet ved Tale og Forhandlinger. Vi have endnu aldrig faaet noget Virkeligt ud deraf, idet det enten har mødt Modstand fra den ene eller fra den anden Side; men det skulde dog være særdeles underligt, om vi ikke i et Tilfælde som dette, hvor Alle erkjende, at der er en sieblikkelig Nød til Stede, kunde blive enige om midlertidigt at afhjælpe den Nød, som vi Alle erkjende er til Stede. Det, som jeg vil bede den høitærede Minister om, er altsaa, om han ikke vil hjælpe med til, at der kunde fremkomme et saadant Forslag, som kunde føre til, at vi snart kunde afhjælpe den Nød, som er til Stede; thi at lade det blive ved Talemaader eller Forhandlinger her i Thinget, det hjælper virkelig ikke den Fattige, som ikke har Brød at spise eller Noget at putte i Skaffelovnen, eller Klæder til at tage paa sin Krop, naar han fryser. Nei, lad os virkelig gjøre Alvor af det strax i dette Dieblis; thi jeg tror ikke, at denne Sag behøver at være nogen Partisag, og jeg tror, som jeg ogsaa sagde i Begyndelsen af mit Fordrag, at vi Alle her i Salen have Hjerte for at gjøre Noget for at lindre den Nød, der er til Stede; men dersom vi virkelig have Hjerte derfor, saa lad det blive til Handling og ikke blot til Ord, og det, som vi ville gjøre, lad os gjøre det snart. Dermed skal jeg slutte.

Sagd: Naar jeg tillader mig endnu at gjøre et Par korte Bemærkninger til senere faldne Uttringer, saa vil jeg først sige til den ærede sidste Taler, at det dog ganske vist er en berettiget Forbring fra den høitærede Ministers Side, naar Thinget her forlanger af ham, at han skal yde sin Medvirkning til denne Hjælp, at vi saa ogsaa maa paapege, hvor Nøden er til Stede, hvor der trænges til Hjælp, samt ad hvilke Veie vi ønske, at han skal yde Hjælpen, og det have vi ikke gjort endnu. De almindelige Udtryk om, at der er Nød til Stede, oplyse i Virkeligheden slet Intet, naar vi ikke samtidigt kunne paapege, hvor Nøden findes, og ad hvilke Veie vi tænke os den afhjælpen. Jeg maa være fuldstændig enig med den høitærede Minister i, at det, at have Tolben paa Livsfornødenhederne, ganske vist vilde være en af de allerfjerneste Veie, hvorigjennem man kunde afhjælpe Nøden; ja man vilde vistnok slet ikke kunne udrette Noget derved; thi vi maa jo huske paa, at de, paa hvem Udtrykket „Nødlidende“ virkelig kan anvendes, de, der føre den tunge Kamp for det tørre Brød til deres Familie og Børn, give sandelig ikke meget i Told. Kaffe,